

*

LETNIK 40
1931 ~ 1932

*

10

VSEBINA 10. številke: Venceslav Winkler: Otroci se igrajo (Pesem) — Ver-an: Tončkova vožnja (Pesem) — Svjatoslav: Rdeča vrtnica (Pesem) — Ver-an: Tri kaplje krvi (Pesem) — S. Darina: Rdeča kapica (Igrica) — K. Matkovič: Daritev — Vaš prijateljček — Janez Pucelj: Dva-krat Nace — Rešitve — Marijin zvonček.

Rešilci, ugank.

Rešili so vse tri ugank: Štrukelj J., Otovica M., Zirk M., Ravnik M., Mulej J., Pečnik B., Bree V., Grille R., Bau M., Ramovež Z., Eifer M., Resman T. in M., Torkar D., Ščerbačič B., Mulej A., Resman A., Demšar M., Kalan A. iz Radovljice. — Krošelj V., Primšek M., Mihevc A., Melnik S., Logar D., Zulfan A. iz Cerknice. — Janžekovič J., Meznarič F., Kokol F., Pečuh F., Cajlinger J., Zidarič M., Matjašič V., Kukovec J., Šegula F., Podhostnik A., Erhartič P., Šegula M., Matjašič J., Krajnc M., Zmauc A. in T., Erhartič F., Pignar A., Šegula M., Čobelj S. od Sv. Lovrenca v Slov. goricah. — Čuček F. iz Sv. Ruperta v Slov. goricah. — Zakrajšek J., Mihelčič N., Palčič N., Širaj F., Modic L., Zakrajšek J. z Blok. — Zupan F., Goleš J., Repovž A., Bračun J., Karat J., Klančičar J., Planinc C., Gošče M., Marn A., Roglič I., Blaj E., Prosenec F., Siehan F., Pušnik K., Jerman R., Stern M., Zmrzljak K., Perme F., Sotensček S., Merva J., Drnovšek M., Vozelj M., Špeiser M., Uranč L., Braton M., Klopčič E., Jerin F., Vidrgar V. iz Zagorja ob Savi. — Crnko J., Dolinšek E., Duh O., Flakus S., Gornjak K., Gracej J., Gutsmann D., Lesjak T., Plevnik V., Rečnik M., Repolusk A., Lukman V. iz Ruš pri Mariboru. — Vene A., Senegačnik J., Brečeti A., Zupančič A., Fuks A., Krečič T., Čurk M., Zorič S., Bahovec P., Parovel M., Blatnik O., Gražnič Z., Petrič C., Švigelj J., Vlahovič L., Smerajec M., Logar F., Kavčič A., Lenarčič D., Mastnak A., Adamc F., Vurkelic S., Jörg V., Rožanec J., Cerkvenik J., Prek J., Wester B., Žliko M., Ladstätter D., Pestotnik M., Sinkovec M., Škerlj M., Kovačič E., Gorkič M., Gantar D., Nardin M., Berlot I., Podgoršek M., Kontelj B., Dolinšek F., Petrlin L., Moser J., Burja V. iz Ljubljane. — Petek F., Kiraly A., Zagoršek F., Pučko J., Hojnik J., Irgolič M., Gregorec A., Kračun Z. in C., Majcen J., Manko V., Gril S., Štuhec M., Bratuša J., Grašič J., Mar S., Rausl F., Horvat S. od Sv. Tomaža pri Ormožu. — Pibrovč D., Čretnik L., Srebočan F., Gorenjak J., Hriberšek P., Vipotnik A., Rozman A., Belej S., Kos A., Baševc B., Sami H., Černelč J., Kolenc L., Stropnik M., Jezernik F., Podjaveršek A., Vetrlih M., Čater A., Freitag F., Železnik H., Kovač, Lešer F., Koštomaj V., Kandolf M., Praznik K., Dorn J., Povh M., Turnšek V., Škrbec C., Pellicon D., Butinar A., Planinšek R., Pliberšek B., Pohnjač A., Jazbec M., Batek A., Mesarič A., Eler F., Kunstek A., Rojc Z., Novak Z., Kandič A., Hočevar J., Zolnir T., Šmirc J., Flis A., Golob O., Rakun A., Gaber A., Gorjanc M., Vodopivec L., Hubad M., Kuper Z., Mikuletič S., Kerschbaurer T., Jager M.

(Nadaljevanje na tretji strani ovitka.)

Vrtec s prilogo Angelček (10 števil) stane za leto 1931/32
Din 20, Angelček sam Din 5.

Lastnik »Pripravniki doma« v Ljubljani. Urednik in izdajatelj Vinko Lavrič, katehet v Ljubljani, Kolezijska ulica 1. Rokopisi in rešitve naj se pošiljajo na Uredništvo Vrtca in Angelčka v Ljubljani, Kolezijska ulica 1. — Naročnino sprejema »Uprava Vrtca in Angelčka« (Vinko Lavrič) v Ljubljani, Kolezijska ulica 1. — Čekovni račun uprave ima štev. 10.470. — Za Jugoslov. tiskarno v Ljubljani Karel Čech.

Medved N., Kožuh N., Kumberger N., Mravljak J., Knez M., Porle A., Gračner K., Kožuh A., Tržan B., Dobovičnik A., Pirnat A., Pečovnik Z., Knez M., Rajh S., Arzenšek M., Mernik A., Herman S., Weiss L., Coh L., Križnič T., Lah D., König M., Vuga H., Niefergall Z., Gradt D., Junger M., Sivka S., Urañjek J., Salamun I., Possnig M. iz Celja. — Flajšman D., Vrvišcar P., Lovrič B., Lovšin J., Ramušek A., Ružič L., Henikman C., Jaklič J., Moravec A., Vraničar M., Jakljevič M., Simončič A., Smiljanič M., Nemanjč F., Černič L., Pucelj J., Zugelj K., Tir M. iz Metlike. — Ozimek E., Kos M., Kranjc Z., Berk V., Centrih M., Zajberl C., Ocvirk P., Kompolšek M. iz Stor. — Vasle A., Storman A., Senica J., Kramar S., Godler P., Strahovnik S., Vengust F., Razdevšek A. iz Zalca. — Jug Z. iz Studencev pri Mariboru. — Sifrer S. iz Kočevja. — Slatnar L., Konjar A., Verbič A., Gabrič L. iz Kranja. — Melanšek M. iz Šoštanja. — Rigler F., Konjarc J. iz St. Vidu nad Ljubljano. — Dobrovoljc A. iz Verda. — Vozelj S. in Urbanija A. iz Kisovca. — Zabukovec M. s Križne gore. — Vrhovec M. z Dren. griča. — Dreop P. iz Hadžičev (Bosna). — Oblak J. iz Vodice. — Murkovič M. iz Drakovec. — Rijavec M. iz St. Janža (Dol.). — Lorger V. iz Slov. Bistrice. — Pečecnik C. iz Smartnega ob Paki. — Silc F. in E. iz Ribnice. — Miklavc J. iz Dravclj. — Skrabar J., Rozman A., Zupančič S., Strle L., Melik I. z Barja. — Maver P. z Iga. — Trdina V. in B. iz Gor. Radgone. — Zazvonil O. iz Tržiča. — Zaberl A. iz Maribora.

Zreb je določil Klančičarja J. iz Zagorja ob Savi, (ki naj pošlje natančen naslov) in Zupančiča Stanka iz Barja.

Drugo leto bo več nagrad; koliko in kakšne, še ne povem. — Urednik.

Našim dobrim prijateljem!

To Vam povem, da bo »Angelček« v jeseni star 41 let, da bo še prinašal povest o »Gvidončku«, ki Vam tako ugaja, kakor mi pišete, da bo imel lepe pesmice in povestice, vesele in žalostne, ter slike, tudi vesele in žalostne, pa še uganke, ne preveč težke; da bo Marijin zyonček prav lepo brnel; da se vsem pisateljicam in pisateljem prav lepo zahvaljujem in jih prosim, da še v »Angelčka« pišejo; da se prav pristrčno zahvaljujem gg. katehetom, učiteljem in učiteljicam, ki so imeli zavoljo »Angelčka« in otrok velike sitnosti, in da nazadnje vse lepo prosim, da vsi Angelčka zopet naročite, berete in plačate.

Urednik in upravnik.

Pisali so mi: Nadina Mohorčič iz Zagreba. Ti bom pismo pisal. Zofija Šparemblek iz Cerknice, Zupančič Stanko z Barja (Priobčim), Selan L., Kostrevec Iz., Muzga Avg. iz Sostrega, Merčun Majda in Acceto Jakica iz Ljubljane (Hvala!), Čuček Feliks iz sv. Ruperta (Rad bi tako, kakor Ti!), Kapun Štefka iz sv. Benedikta (Bog plačaj za molitev!), Merčeva Tilka iz Haloz, Melik Ivan z Barja (Na liste pišite, Barjanci, ne na listke!), Marijini otroci v Žužemberku, Koroški Beli, Šmihelu (Pride prihodnjič!), vsem, ki so pesmice poslali: objavim v jeseni. — Vesele počitnice in zdravja! — Urednik.

JUNIJ ♦♦♦♦♦♦♦♦ ANGELČEK ♦♦♦♦♦ 1931/1932

Venceslav Winkler:

Otroci se igrajo.

*Bleda petrolejka v kotu umira,
preko stropa črne sence trepetajo,
mrzel mrak jesenskega večera
leze v izbo, kjer otroci se igrajo.*

*»Meni hlebček, tebi jabolka in dinar,
njemu suhe hruške, kam bo le vse spravil? ...«
Pri bogatem kmetu se je oče dninar
ta hip spomnil na trojico in ustavil*

*se je sredi dela in nasmehnil se je grenko,
vedra pesem je obstala sredi grla. —
Daleč v koči je otrok zavrnil tenko,
najbrž petrolejka blede je umrla — — —*

Ver-an:

Tončkova vožnja.

*Tonček rad bi šel po svetu,
a prav nič denarja nima.
No, za letos prehitela,
ga je tudi mrzla zima.*

*V hlevu skače zajčkov dvoje,
od Miklavža je voziček.
Oj, konjički bodo hitri,
pa poletel bo kot ptiček.*

*In spomladi se odpravi,
nič ne pomišlja,
o žep zatlači konec kruha
ter v tujino odpotuje.*

*Res, konjički so prav hitri,
hitro tečejo kolesa.
Hej, kako je lepa vožnja,
že se bližajo nebesa.*

*To je daleč, silno daleč,
zvezdo bi prijel z rokami.
Tonček v hipu se ustraši,
voz obrne, le brž k mami...*

Spjatoslav:

Rdeča vrtnica.

*Joj, tesen je naš hram;
in ko polnoč odbije,
še Jezus pride k nam.*

*Prinesel nam bo vrtnico,
prelepo rdečo vrtnico,
na okence jo bo dejal,
da domek naš bo ves svetel.*

*In več tesan ne bo naš hram,
samo ti pridi, Jezus, k nam!*

Ver-an:

Tri kaplje krvi...

*Daruj, daruj
iz svoje moči:
Tri kaplje rdeče,
tri kaplje krvi...*

*Iz prve naj rože ljubezni vzcveto,
iz druge naj duše čiste pojo,
iz tretje, iz tretje naj solnce vžžari,
da bo očistilo črne ljudi.*

S. Darina:

Rdeča kapica.

6. prizor.

Lovec (prihiti): Le čakaj me, razbojnik, tat,
zdaj sem zalotil te enkrat.
Ne boš moril in kradel več.
Pif, pof, je volkec stari preč

Rdeča kapica: O, hvala, striček lovec ti!
Zdaj hitro k stari mamiči.

7. prizor.

- Stara mamica** (se trese): O, grozno res je bilo to,
kar doživeli zdajle smo.
Se tresem vsa kot šibica.
Kaj je s teboj, uboga moja Rdeča kapica?
- Rdeča kapica** (boječe): Odpusti, dobra babica.
Jaz kriva sem nesreče te.
Naj mamica ti vse pove,
poglej, saj ravno tamle gre.

8. prizor:

- Mama:** Za božjo voljo, kje pa si,
da te domov tak dolgo ni,
ti moja Rdeča kapica?
Kaj pa je bilo, babica?
- Babica:** Skoraj bila bi nesreča.
- Lovec:** Pa sedaj zato je sreča
še desetkrat večja.
Vsi zdravi in veseli
h gostiji zdaj se bomo vseli.
- Stara mamica:** Brž mirno pripravimo
in za njo vsi posédimo.
- Mamica:** In ti, Rdeča kapica,
si li že čestitala?
- Rdeča kapica:** Mamica, doslej še ne.
Voščila ji bom zdajle še.
- (vošči): Moja ljuba, dobra, zlata stara mamica,
vse dobro ti želi za god
tvoja mala Rdeča kapica;
da bi še tisoč let živila
in najrajši vedno mene imela.
- Stara mamica:** Prav lepo, prav lepo!
Bog živi našo Rdečo kapico.
- Vsi:** Bog živi našo Rdečo kapico
- Lovec:** A zdaj kozarčke si nalijmo
in pijačo sladko pijmo!
- Vsi:** Bog živi staro babico
in našo malo družbico!

(Konec.)

Daritev.

Naš Zveličar Jezus Kristus ljudi tako ljubi, da ima za vsakega v nebesih pripravljen prostorček. In še na zemljo nas je prišel poučit, kako naj živimo, in še sedaj vsak dan pride k nam. Zadnjič sem Vam pripovedoval, kako kruh na oltarju in vino v kelihu spremeni v Svoje sv. Telo in Kri, kako torej pri vsaki sv. maši pride nas obiskat, da ne bi kdo Nanj pozabil. Pa to še ni vse, da nas pride obiskat in da se Mu lahko poklonimo, ko je skrit v sv. hostiji. Jezus pravi: »moje Telo je res jed in moja Kri je res pijača!« In ko je pri zadnji večerji prvič dal apostolom svoje Telo in Kri, jim je rekel: »vzemite in jejte«, »vzemite in pijte«. Tudi vsaka sv. maša se konča s tem, da Telo Jezusovo in Kri Jezusovo zavžijemo. — Ko mašnik po spremenjenju moli

»O č e n a š«, ponovi še enkrat vse naše prošnje do nebeškega Očeta. Ko reče »daj nam danes naš vsakdanji kruh«, predvsem misli na sv. hostijo, ki jo bo sedaj kmalu zavžil. — Potem vzame sv. hostijo, jo razlomi in pripravi tako za jed, kakor je Jezus pri zadnji večerji kruh razlomil in razdelil med apostole. En majhen košček spusti tudi v kelih, da se tako Telo in Kri Jezusova združita, kakor sta meso in kri združena v živem človeku. — Razlomljena sv. hostija pa mašnika spomni še enkrat na križanega Odrešenika; še enkrat se skloni pred Jezusom in ga počasti, rekoč:

»J a g n j e b o ž j e, ki odjemlješ grehe sveta, usmili se nas.« To je zadnja iskrena prošnja, da bi bili deležni vseh milosti, ki jih je Jezus s svojo daritvijo zaslužil. — Še tri kratke molitve izmoli mašnik, da bo njegovo srce bolj pripravljeno za prejem sv. obhajila. Pa tudi najbolj svet človek ni vreden, da bi se mu približal Sin Božji; zato mašnik trikrat vzklikne:

OČE NAŠ
IAGNJE — — BOŽJE
GOSPOD NISEM VREDEN

SV. OBHAJILO

PROŠNJE

GOSPOD Z VAMI ITE MISSA EST

BLAGO — — SLOV
ZADNJI EVANGELIJ

»Gospod, nisem vreden, da greš pod mojo streho«... Ministrant z zvončkom da znamenje, da je sedaj

sv. obhajilo. Mašnik vzame sv. hostijo, jo zavžije in sv. Kri Jezusovo iz keliha izpije. Tako pri sv. obhajilu stopi Jezus iz oltarja v človeško srce. Seveda se človeška duša takrat napolni in prepoji z milostmi božjimi. Tisto milost dobimo pri sv. obhajilu, brez katere nihče ne more biti Bogu všeč in ljub. Zato bi morali k sv. obhajilu velikokrat prihajati. Pa Ti včasih nisi več tešč, včasih nimaš srca čistega in pripravljenega za obisk Jezusov. — Zato pa mašnik nekaj sv. hostij dene tudi v

tabernakelj in ga zapre s tistimi zlatimi vratci; potem Ti lahko prideš kadarkoli k Jezusu na obisk in pogovor in kadar si pripravljen, ga lahko prejmeš tudi v svoje srce. — Po sv. obhajilu, ko je človek z Bogom združen v najtesnejšem objemu in prijateljstvu, mašnik še enkrat ponovi svoje

prošnje. Sedaj, ko tudi Sin prosi z nami, Oče nebeški ne more drugače, kot da nas usliši. — S tem je sv. maša končana; duhovnik se le še enkrat obrne proti ljudem v cerkvi in jih pozdravi za slovo:

Gospod z vami. »Ite missa est« se pravi »pojdite, maša je končana«. S tem je že dano znamenje za razhod; toda bratje in prijatelji se le neradi razidejo. V zadnjih trenutkih si še kaj važnega hitro povedo in si prisrčno stisnejo roke v slovo. Tako tudi duhovnik svoje brate, vernike v cerkvi, pred odhodom domov še

blagoslovi s tem, da z roko pred njimi napravi znamenje križa. Ta blagoslov nekako razkropi in razlije bogate milosti med ljudi. Tako so deležni sadov in zaslug Jezusove daritve in nesejo milost v srcu domov tudi taki, ki sv. obhajila niso mogli prejeti. — Tudi

zadnji evangelij je pravzaprav le še en kratek razgovor ob slovesu. Navadno se pri tem evangeliju čita zgodba, kako se je Sin božji učlovečil iz

ljubezni do nas; včasih tudi kakšna druga zgodba iz življenja Jezusovega.

Kar sem Vam napisal, dragi otroci, o daritvi, ni povest, temveč resnica. Zato ne bo dovolj, če si vse le enkrat radovedno prečital, temveč čitaj še večkrat, kakor tudi šolsko knjigo moraš večkrat vzeti v roko, da se iz nje kaj naučiš. Čim bolj pobožno in lepo boš znal govoriti z Bogom pri daritvi sv. maše, tem več milosti boš od njega prejel.

Vaš prijateljček.

Gvidon se žrtvuje.

Povedati vam hočem samo o nekaterih Gvidonovih žrtvicah, kakršne morejo križarji saj semintja posnemati, kajti o Gvidonu samem smemo reči, da se je žrtvoval in zatajeval in mrtvičil neprestano.

Njegova vzgojiteljica piše o njem takole: »Če bi ga pogledali, bi rekli, da je po svoji naravi krotak, da mu za nobeno stvar nič ni, kakor je sam pravil. Kdor ga je poznal do dna, je pa vedel, da je baš nasprotno res. Gvidon je imel jako strastno, vročo kri, toda znal se je vedno premagovati tako zelo, da je bil videti miren, kakor da ga nobena stvar ne razburi.«

Tako bi prav zato lahko kdo mislil, da Gvidon ni maral sladkarij in smetane, kajti kadar je prišla na vrsto smetana ali kaka druga sladka medjed, vselej je deček zvil prtiček skupaj, tako da so mu smeje rekali: Že spet se kuja!

Kako so se motili! Gvidon je seveda ljubil potice in sladkorčke, toda misli je, da ne bi bil več podoben svojemu Jezuščku, ako bi se z njimi sladkal.

V šoli je ob štirih vsak učenec dobil za malico žemljo; Gvidon nikoli ni maral, da bi mu mati navrgla kakšno sladkarijo. Ako mu je tovariš med poukom ponudil sladkor ali pa čokolado, ga je smuknil v žep, ga pa nikoli niti pokusil ni. Ko je naslednje jutro hišna krtačila Gvidonu obleko, je našla v žepih pozabljene bonbone vse stlačene.

Nekega dne so morali dati Gvidonu zoprno zdravilo.

»Kar hitro v enem dušku izpij, srček moj, pa ne boš vonja in okusa toliko čutil!«

Ljubi otrok pa se nasmehne, izpije požirek, in se ustavi. Mati pa ga priganja: »Brž, brž, požuri se!«

»Toda mamica, ali ne vidiš, da hočem dati Jezuščku žrtev?« —

Mična je tudi zgodbica o grelcu.

Ko pride nekega zimskega večera gospa Fongalanska Gvidona za lahko noč poljubiti, zapazi, da je grelec s toplo vodo odrinil v kot postelje.

»Zakaj tako, Gvidon moj, ko vendar veš, da imaš noge vedno mrzle?«

»Veš, mamica, spomnil sem se na Jezuščka, da na zemlji ni imel dobrih, toplih grelcev kakor jaz; zato sem svoj grelec porinil čisto do končnice, ker hočem biti Jezuščku podoben.« —

Gvidon ni rad jedel mesa, vsak grižljaj mesa mu je bil pravcata žrtev.

Zato se je zelo veselil petka.

Nekoč so ga baš na petek peljali na sprehod v Bolonjski les. Strežnica je opazila, da šepa, zato mu je po sprehodu čevelj sezula in videla, da je noga otekla. Obenem je v čevlju tudi našla kamenček.

Zvečer je Gvidon mami povedal: »To sem nalašč naredil, zato da bi me bolelo. Sam sem dejal kamenček v čevelj, ker je danes petek, in Jezušček je na petek umrl; ker mi ni bilo treba jesti mesa, sem iznašel kamenček, da bi se mrtvičil in Jezuščku podaril žrtev.«

Ali naj vam še nekaj povem, otročiči moji? Neki duhovnik je l. 1928 imel otroke na počitnicah, pa je zapazil, da eden najmanjših šepa... Zvečer mu je nogo pogledal. Fantek pa mu je povedal: »Sam sem dejal kamenček v čevelj, da bi posnemal Gvidona.«

Gvidon apostol.

Zdaj naj pa križarčki, ki jim je v srce prišla želja, da bi postali duhovniki ali misijonarji, pa punčke, ki bi rade postale apostolke, okušajo Gvidonovo lju-

bezen do grešnikov, do poganov, in »do vseh tistih, ki Jezuščka ne ljubijo«!

Tudi v tej reči je Gvidon samo Gvidon, to se pravi, da nihče drugi ni tak.

Pravkar se ima naučiti glavna mesta Evrope, in sklanjajoč se preko atlanta išče s prstom od države do države. Kar naenkrat pa svojo mamó vpraša:

»Povej mi, ali so tukajle tudi kristjani? In pa v tej državi, ali so res sami pogani?«

Njegova mamica pa mu mora žalibog le prepo-gosto odgovoriti tako, da je žalosten. Nato nekaj pre-mišluje, kakor da bi koval kak načrt, ki ga mora iz-vršiti: »Povej mi torej, koliko kilometrov bi bilo z le-talom do semle, pa do semle, in pa koliko časa bi ra-bilo letalo v to državo, pa v tole, ako bi hotel iti oznanjat Jezuščka!«

Pomislite: deček osmih let se sklanja nad zemlje-vid sveta in sestavlja razdalje, ki ga ločijo od divja-kov, z letalom hoče k njim ... ali ni to kakor bi gledal bodočega apostola?

Mati mu more povedati kvečjemu približne šte-vilke. Predvsem pa mu hoče dopovedati, v kakšne ne-varnosti bi ga taka pot pripravila.

»Prava reč! Bom pa umrl kakor pater Fukól. (Ta pater je bil nekoč častnik francoskih letalcev, pozneje pa puščavnik v Sahari, in so ga Arabci ustrelili.) Kaj pa je to takega! Enkrat pač moramo umreti, ako ho-čemo priti v nebesa.«

»Joj, otročiči moji, bele peruti letala ne bodo ni-koli nosile skozi zračne višave tega vnetega misijo-narja, ki so mu parniki že vse prepočasni. Pa Gvidon je vseeno že pristal v oddaljenih pokrajinah, katere je njegov prstek tako nestrpno iskal po zemljevidih! Jezusovega prijateljčka v misijonih dobro poznajo; tudi zamorci imajo njegovo sliko ... Tudi Kitajčkom pripovedujejo o dobrem francoskem otroku, ki je tako zelo ljubil Jezusa, Marijo, papeža; in pogosto najdeš na bambusu sliko ljubega apostolčka, ki že s samim pogledom oznanja ljubezen dobrega Boga.

* * *

(Dalje prih.)

Janez Pucelj:

Dvakrat Nace.

»Zakaj pa jokaš, Nacek,« je vprašala Kramarčkova Angelica mežnarjevega Nacka.

»Mati so mi rekli, da sem ‚dvakrat Nace‘, pa še za lase so me potegnili!«

»Zakaj so ti rekli ‚dvakrat Nace‘ in zakaj so te potegnili za lase?«

»Lonec sem razbil z rožo.«

»Lonec si razbil z rožo?«

»Lonec z rožo. Šmarnice smo delali. Oče so stali gori na lestvi čisto na vrhu Marijinega oltarja in postavljali lončke z rožami po policah. Mati so pa zdolaj stali in podajali rože očetu. Jaz sem jih pa v cerkev znašal. Pa ko sem nesel najlepšo — v šoli so jo bili dobili — in sem bil že pri vratih, priteče tisti farovski

pesèk, tisti Rolfek, ki se zmerom poteplje, in mi potegne robec iz žepa. Ustrašil sem se, se ozrl, pa že sem pal čez cerkveni prag, lonec z rožo pa v črepine. Mati so pritekli, me zgrabili za lase in rekli: Ti si vendar „dvakrat Nace“. Pa še šolska je! Kaj bodo rekli učenik!«

Nacek se je med pripovedovanjem smilil sam sebi in toliko toliko, da mu niso solze zalile žalostne zgodbe. Nekajkrat je moral kar prenehati, da si je obrisal mokri nasek.

»E, le nič se ne jokaj, Nacek! Saj nisi nalašč! Veš, če bi bil nalašč! Veš, kaj so rekli gospod v šoli? Če kdo kaj po nesreči ubije, ni greh!«

»Za lase so me pa le in še „dvakrat Nace“ so mi rekli.«

»Na, Nacek, rožičev in bonbonov, samo ne jokaj,« je rekla Angelica, ki so doma imeli štacuno in je zmeraj imela kak rožič ali bonbonček.

Nacek je brž preračunal, da je pametno, če jo uboga, se je premagal in možato potisnil nazaj vase vso svojo bridkost.

Rešitve iz 9. številke.

Besednica.

Pajek.

Zloženka.

Vardar, Eva, lev, igla, kos, Abraham, nebo, odrešenik, čuk
= **Velika noč.**

Majniška.

Bodi počaščena rajska ti Devica, vseh nebes in zemlje,
naših src kraljica.

A. K.:

Dragi Marijini otroci!

*M*esec maj je posvečen Devici Mariji. Prepričan sem, da ste v lepih majniških dneh Marijo prav pobožno častili. Prav je tako. Čim več veselja napravite božji Materi, tem rajši vas ima. Marija vam bo vso ljubezen tisočkrat povrnila. Naj le ljubezen do Marije vedno v vaših srcih gori. Mesec maj je potekel, v srcu Marijinih otrok bodi večni maj.

Posebno veselje napravijo Mariji tisti otroci, ki pristrčno ljubijo njenega Sina Jezusa. Verni ljudje to dobro vedo. Saj pravijo: Kdor hoče Marijo častiti, mora Jezusa ljubiti. Tudi sveta Cerkev nas hoče na to opozoriti, ko za Marijinim mesecem obhaja mesec Jezusovega Srca. Kakor je namreč majnik posvečen Devici Mariji, tako je mesec junij posvečen presvetemu Srcu Jezusovemu. Po Mariji k Jezusu — to je tista pot, ki je Mariji in večnemu Bogu najbolj všeč.

Ali ljubite Jezusa z vsem srcem, z vso dušo, z vsemi močmi? Ali ljubite njegov oltar, njegovo mizo, njegov sveti kruh?

Poslušajte zgodbo ubogega otroka, ki je bil velik revček, po srcu pa je bil neizmerno bogat: Jezusa je ljubil čez vse.

V najbolj ozki in umazani ulici velikega mesta je stanoval ubog deček. Od pomanjkanja in bede je bil ves bolan. Očeta ni imel več; mati, uboga delavka, ni zaslužila niti za vsakdanji kruh. Ker je bil deček od stradanja ves obnemogel, je le redko prišel v šolo.

Nekega dne je moral leči. Vse moči so mu odpovedale. Ves žalosten in zapuščen je ležal v svoji ubožni postelji, solze bridkosti so mu lile iz oči. V ustih ga je tako zelo peklo in bolelo. Ko je prišla uboga mati vsa utrujena z dela domov, bi mu bila rada vsaj malo postregla. Deček pa ni mogel ničesar užiti. Jezik mu je bil ves zatekel. Bolezen je bila huda in nevarna. Še isti dan so ga odpeljali v bolnico. Zdaj je ležal tih in potrpežljiv v beli bolniški postelji. Usmiljena sestra je sedela ob njegovem zglavju in mu pripovedovala o ljubem Jezusu. Ko je poslušal svete zgodbe o Jezusovem trpljenju in smrti, se je z rosnimi očmi oziral na križ. Nič ni jokal v svojih velikih bolečinah. Tiho in vdano je prenašal svoje trpljenje za Jezusa. Pred operacijo si je zaželel sveto obhajilo. Kako mu je obraz ves žarel, ko je prejel Jezusa v svoje srce. Zdaj je bil močan in pripravljen na največje žrtve. Ko so ga nesli v operacijsko dvorano, je ležal na nosilnici miren in vdan kot angel. Nič se ni bal zdravnikov in nožev. Vse za Jezusa — tako je klicalo njegovo srce. Zdravnik pristopi in mu reče: »Otrok moj, nevarno si bolan. Jezik je ves zastrupljen. Moramo ti ga odrezati, da ti rešimo življenje. Bolelo te ne bo nič, ne boj se. Ko te bomo operirali, boš mirno spal, ničesar ne boš čutil. Po operaciji pa ne boš nič več mogel govoriti. Če hočeš tedaj še enkrat kaj povedati, povej zdaj!« — Tedaj pa se je mali deček ozrl v križ na steni, svoje suhe roke je sklenil na prsih, v katerih je prebival njegov Odrešenik, in z vso ljubeznijo je dejal: »Jezus!« To je bila zadnja beseda v njegovem življenju. —

Otroci! Ali Vam ni prišla solza v oči? Ubogi, mali deček, zavidati te moramo za tvoje zlato srce. Tebi je Jezus vse. Kako si srečen pri vsem svojem trpljenju. Nad teboj se bo uresničilo, kar piše apostol: »Tistim, ki Boga ljubijo, se vse na dobro obrne.« Na zemlji ne boš več govoril s svojimi usti, govorilo bo le tvoje srce. Govoril pa boš spet enkrat v nebesih. Na vse večne čase boš ponavljal sladko Jezusovo ime. Jezus te bo vzel k sebi in zveselilo se bo tvoje srce in tvojega veselja ti ne bo nihče vzel.

Dobri, mali deček... Da bi bili tudi mi taki. Otroci! V mesecu juniju: vse za Jezusa po Mariji! Za Jezusa naša vsakdanja molitev! Za Jezusa naše učenje in delo! Za Jezusa čim večkrat k sv. maši in sv. obhajilu. Za Jezusa tudi naše težave in bolečine! Vse za Jezusa po Mariji!

»Sladko Srce Jezusovo, daj, da Te bomo ljubili vedno bolj in bolj!«

Dečki iz Marijinega vrtca v Škofji Loki.

Le pogledjte nas, kakšni smo in koliko nas je. Toda v resnici nas je še mnogo več. Marijo ljubimo, zato se radi zbiramo v Marijinem vrtcu, kjer imamo shode, prejemamo sv. zakramente, igramo, gledamo slike iz vsega sveta, poslušamo povesti, pojemo, hodimo na izlete in še drugega mnogo. Med seboj pa se imamo radi, kakor se za Vrtčarje spodobi. Čisti dobiček od iger denemo v hranilnico, ker si hočemo napraviti svoj prapor — Marijino viteško zastavo.

Če pa kak deček iz Marijinega vrtca ne izpolnjuje svojih dolžnosti, ali če se v cerkvi slabo obnaša, ga pa kar sami pokregamo, da ne dela prav. In tako tudi druge, ker mi hočemo biti mali apostoli.

Pozdravljamo vse Marijine vrtce in jim iz srca želimo, da bi napravili veliko veselja skupni nebeški Materi. — Marijin vrtec (dečki), Škofja Loka.

Bingale!

Bongale!

V lužo »štrbunk«!